

DŽ.K. ROULING

IKABOG

Sa ilustracijama pobjednika likovnog
konkursa *Ikabog*

Preveli s engleskog:
Vesna Roganović i Draško Roganović

Ikabog je posvećen

Makenzi Džin,

kojoj je to oduvek bila omiljena priča
i koja me je celu jednu deceniju podsticala
da je napišem kako valja,

Megan Barns

i

Patriku Barnsu,

u večni spomen na Lizu Čizkejk i Lamu,

i, naravno, dvema divnim ženama
po imenu Dejzi,

Dejzi Gudvin

i

Dejzi Mari,

ponosnim kćerima QSC-ja

Predgovor

Na ideju za *Ikaboga* došla sam još odavno. Reč „Ikabog“ koren vuče od imena „Ikabod“, koje znači „nema časti“ ili „čast je otišla“. Mislim da ćete shvatiti zašto sam odabrala to ime nakon što pročitate ovu priču, koja se bavi temama koje su me oduvek zanimale. Šta nam čudovišta koja stvaramo govore o nama samima? Šta sve mora da se dogodi da bi zlo obuzelo neku osobu, ili državu, i šta je sve potrebno da bi se ono pobedilo? Zašto ljudi biraju da poveruju u laži na osnovu malobrojnih ili nepostojećih dokaza?

Ikabog je pisan sporadično, u naletima, između knjiga o Hariju Poteru. Priča nikada nije imala nikakvih ozbiljnijih izmena. Oduvek je počinjala smrću sirote gospođe Daščić, i oduvek se završavala... pa, neću vam reći kako, za slučaj da je sada čitate prvi put!

Priču sam naglas čitala svojoj mlađoj ćerki i sinu kad su bili baš mali, ali nikada je nisam dovršila, što je silno ljutilo Makenzi jer joj je to bila omiljena priča. Pošto sam završila knjige o Hariju Poteru, napravila sam pauzu od pet godina, a kada sam odlučila da sledeća knjiga koju ću objaviti neće biti za decu, *Ikabog* je završio na tavanu, i dalje nedovršen. Na njemu je ostao duže od decenije, te bi verovatno još bio tamo da se nije dogodila epidemija bolesti kovid-19, pa su milioni dece bili zarobljeni kod kuće i nisu mogli da idu u školu niti da se viđaju sa svojim drugarima. Tada sam došla na ideju da priču besplatno okačim onlajn i zamolim decu da je ilustruju.

S tavana sam spustila veoma prašnjavu kutiju punu iskucanih i rukom ispisanih papira, pa sam se bacila na posao. Moja deca, sada već tinejdžeri, koja su bila *Ikabogova* prva publika, sedela su i slušala po jedno poglavlje svako veče, u trenutku kada sam maltene dovršila

samu knjigu. Svaki čas bi me upitali zašto sam izbacila nešto što im se nekada sviđalo, a ja sam, naravno, vratila u knjigu sve što im je nedostajalo, zapanjena time koliko su zapravo upamtili.

Osim moje porodice, koja mi je pružila silnu podršku, želim da zahvalim i onima koji su mi pomogli da *Ikaboga* prebacim onlajn u tako kratkom roku: svojim urednicima Arturu Levinu i Rut Oltajms, Džejmsu Maknajtu iz *Bler partneršipa*, timu mojih menadžera, Rebeki Solt, Niku Stounhilu i Marku Hačinsonu, kao i svom agentu Nilu Bleru. Ovo je stvarno bio herkulski podvig svih koji su u njemu učestvovali, i zaista sam vam neizmerno zahvalna. Takođe bih želela da zahvalim ama baš svakom detetu (i ponekoj odrasloj osobi) koje je poslalo crteže na konkurs za ilustracije. Mnogo me je obradovalo pregledanje vaših crteža i znam da nipošto nisam jedina koja se divi iskazanom talentu. Iskreno se nadam da je *Ikabog* nekim budućim umetnicima i ilustratorima poslužio kao prvi nastup u javnosti.

Povratak zemlji Izobiljskoj i dovršavanje onoga što sam toliko davno započela za mene je jedno od najdragocenijih iskustava u celoj spisateljskoj karijeri. Preostaje mi samo da vam kažem kako se nadam da ćete uživati u čitanju ove priče onoliko koliko sam ja uživala pišući je!

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'JKR', written in a cursive, flowing style.

Dž.K. Rouling
Jul 2020.

Sadržaj

Kralj Fred Fatalni	11
Ikabog.....	17
Smrt jedne švalje	20
Tiha kuća	25
Dejzi Daščić.....	28
Tuča na platou	32
Dug jezik lorda Pišljivboba	36
Dan apela	40
Pastirova priča	44
Potruga kralja Freda	49
Put na sever.....	53
Kraljev izgubljeni mač.....	59
Nesreća.....	64
Plan lorda Pišljivboba	69
Kraljev povratak.....	75
Bert se oprašta	78
Dobroljud ostaje pri svome	83
Kraj jednog savetnika	86
Ledi Eslanda	89
Medalje za Bekriju i Dugmića	94

Profesor Varalaž	100
Kuća bez zastava	105
Suđenje	110
Zvrk	115
Problem lorda Pišljivboba	120
Posao za gospodina Daščića	124
Oteta	127
Keva Frktalo	132
Gospođa Bekrija brine	139
Stopalo	142
Nestanak jednog mesara	144
Falinka u planu	147
Kralj Fred je zabrinut	149
Još tri stopala	154
Prosidba lorda Pišljivboba	157
Izobiljska gladije	161
Dejzi i mesec	163
Lord Pišljivbob dolazi u obilazak	166
Bert i Brigada za odbranu od Ikaboga	171
Bert pronalazi trag	179
Plan gospođe Bekrije	182
Iza zavese	186
Bert i stražar	189

Gospođa Bekrija se ne da	194
Bert u Bačvanima	197
Priča o Broderiku Bubašvabiću	201
Dole, u tamnici	204
Bert i Dejzi pronalaze jedno drugo	207
Bekstvo iz sirotišta Keve Frktalo	212
Zimsko putešestvije	216
U pećini	220
Pečurke	224
Čudnovato čudovište	228
Ikabogova pesma	231
Pišljivbob vređa kralja	238
Urota u tamnici	242
Dejzin plan	245
Nada Nadić	251
Povratak u Bačvane	255
Ustanak	258
Gmazonja ponovo puca	264
Izrađavanje	269
Poslednji plan lorda Pišljivboba	272
Opet Izobiljska	278

PRVO POGLAVLJE

Kralj Fred Fatalni

Nekada davno beše jedna sićušna zemlja po imenu Izobiljska, kojom je već vekovima vladala duga loza plavokosih kraljeva. A vladar u razdoblju o kojem vam pišem zvao se kralj Fred Fatalni. To „Fatalni“ je sam sebi dodelio na jutro svog krunisanja, delom jer se lepo slagalo s „Fred“, a delom jer je jednom prilikom sam-samcit uspeo da uhvati i ubije osu, ukoliko ne računate petoricu vojnika i malog koji mu čisti čizme.

Ustoličenje kralja Freda Fatalnog propratio je ogroman talas omiljenosti. Imao je ljupke žute kovrdže, valjane duge brke i veličanstveno je izgledao u tesnim čakširama, somotskim dubletima i košuljama s karnerima koje su imućni ljudi nosili u tom dobu. Freda je bio glas da je velikodušan, osmehivao se i mahao svima koji bi ga ugledali, te je izgledao strahovito zgodno na portretima koje su razdelili širom kraljevstva ne bi li ih kačili po gradskim većnicama. Narod Izobiljske uglavnom beše zadovoljan svojim novim kraljem, a mnogi su mislili da će na tom položaju biti još i bolji od svog oca, Ričarda Revnosnog, koji je imao veoma krive zube (iako niko to tada nije voleo da pominje).

Kralju Fredu je potajno laknulo kad je otkrio koliko je Izobiljskom lako vladati. Štaviše, činilo se kao da zemlja sama sobom upravlja. Skoro svi su imali i više no dovoljno hrane, trgovci su zarađivali pune ćupove zlata, a Fredovi savetnici bi se pobrinuli za sve sitne nevolje

koje bi iskrse. Fredu je preostalo samo da se široko osmehuje svojim podanicima kad god bi izašao u svojim kočijama i, pet puta nedeljno, odlazio u lov sa svoja dva najbolja prijatelja, lordom Pišljivbobom i lordom Gmazonjom.

Pišljivbob i Gmazonja su imali vlastita imanja na selu, ali bilo im je mnogo jeftinije i zabavnije da žive kod kralja u palati, gde su jeli njegovu hranu, lovili njegove jelene i pazili da nijedna od prelepih dvorskih dama ne zapadne previše kralju za oko. Nisu želeli da se Fred oženi, jer bi im kraljica pokvarila svu tu zabavu. Neko vreme se činilo kako se Fredu prilično sviđa ledi Eslanda, koja beše crnokosa i prelepa isto koliko Fred beše plavokos i zgodan, ali Pišljivbob je ubedio Freda da je ona odveć ozbiljna i načitana da bi je svi u zemlji prihvatili za svoju kraljicu. No Fred nije znao da je lord Pišljivbob zapravo kivan na ledi Eslandu. Jednom ju je upitao da se uda *za njega*, ali ga je ona odbila.

Lord Pišljivbob je bio veoma mršav, pametan i prepreden. A njegov prijatelj Gmazonja beše rumen u licu i toliko ogroman da su šestorica morala da ga pridignu u sedlo njegovog golemog dorata. Iako ne beše lukav kao Pišljivbob, Gmazonja je i dalje bio znatno vispreniji od samog kralja.

Oba lorda behu veoma vična laskanju i pretvaranju da ih ostavlja bez daha to koliko je Fred dobar u svemu od jahanja do igranja klikera. Ukoliko je Pišljivbob uopšte imao neki naročit talenat, beše to da kralja ubedi da radi ono što Pišljivbobu odgovara, a ako je Gmazonja imao neki dar, beše to da kralja ubedi kako mu niko na celom svetu nije odaniji od njegova dva najbolja prijatelja.

Fred je mislio da su Pišljivbob i Gmazonja baš valjani momci. Nagovarali su ga da održava otmena slavlja, raskošne piknike i slasne bankete, pošto Izobiljska i daleko izvan svojih granica beše slavna

po svojoj hrani. Svaki njen grad beše poznat po drugoj vrsti hrane, a svaka ta hrana beše baš najbolja na svetu.

Glavni grad Izobiljske, Kroasanovac, nalazio se na jugu zemlje i beše okružen silnim jutrima voćnjaka, ustalasalih njiva zlaćanog pšeničnog klasja i smaragdnozelenih trave na kojoj su pasle snežnobeke krave muzare. Mleko, brašno i voće što su ih proizvodili tamošnji seljaci potom bi išli kod izuzetnih pekara Kroasanovca, koji su od toga pravili peciva.

Zamislite, molim vas, najukusniju tortu ili biskvit koji ste ikada okusili. Pa, znajte da bi se u Kroasanovcu silno stideli da takvo nešto posluže. Ukoliko odraslom čoveku ne bi pošle suze na oči kad bi zagrizao pecivo iz Kroasanovca, to pecivo bi se smatralo neuspehom i više se nikada ne bi proizvelo. Izlozi pekara u Kroasanovcu behu dupke puni poslastica kao što su Devojačka snevanja, Vilinske kolenke i – one najpoznatije – Rajske nade, koje behu toliko izuzetno i bolno slasne da su se čuvale samo za posebne prilike, te bi svi lili suze radosnice kad bi ih jeli. Kralj Porfirije, vladar susedne Pluritanije, već beše kralju Fredu poslao pismo u kojem mu nudi da odabere kojom bi se njegovom kćeri oženio u zamenu za doživotnu zalihu Rajskih nada, ali je Pišljivbob posavetovao Freda da se pluritanijskom ambasadoru nasmeje u lice.

„Njegove kćeri nisu *ni približno* dovoljno lepe da bismo ih zamenili za Rajske nade, gospodaru!“, rekao je Pišljivbob.

Severno od Kroasanovca prostiralo se još zelenih livada i bistrih, blistavih reka na kojima su uzgajali ugalj-crne krave i vesele ružičaste svinje. One su pripadale gradovima blizancima Sirčevu i Pršutgradu, koje je razdvajao kameni lučni most što se protezao poviše glavne izobiljske reke, Flume, kojom su jarko obojene barke prenosile robu iz jednog kraljevstva u drugo.

Sirčevo je bilo čuveno po svojim sirevima: ogromnim kolotovima belog sira, gustim kuglama narandžastog, velikim ispucalim cilindrima sira prošaranog plavom buđi i mladim krem sirevima što behu finiji od somota.

Pršutgrad beše slavan po svojim dimljenim i medom premazanim šunkama, slaninama, ljutkastim kobasicama, biftecima koji su se topili u ustima i pitama od srnetine.

Slasna isparenja što su se izdizala iz dimnjaka pršutgradskih pećnica od crvene cigle mešala bi se s reskim mirisima koji su dopirali kroz vrata sirčevačkih prodavnica sira, te u krugu od šezdeset kilometara nije bilo moguće da vam ne pođe voda na usta čim udahnete taj mirisni vazduh.

Nekoliko sati severno od Sirčeva i Pršutgrada naišli biste na hektare vinograda na kojima raste grožđe sa zrnima veličine jaja, potpuno zrelo, slatko i sočno. Produžite li tim putem do sumraka, naići ćete na granitni grad po imenu Bačvani, čuven po svom vinu. Pričalo se da možete da se napijete od vazduha pukom šetnjom bačvanskim ulicama. Vina najboljih berbi prodavala su se za hiljade i hiljade zlatnika, a vinari iz Bačvana behu među najbogatijim ljudima u celom kraljevstvu.

No, nešto severnije od Bačvana, dogodilo se nešto čudno. Kao da se čudesno bogata zemlja Izobiljska prosto istrošila proizvođači najbolju travu, najbolje voće i najbolju pšenicu na celom svetu. Na samom severnom vrhu nalazilo se mesto zvano Močvarište, a tamo su rasle samo neke bezukusne, gumaste pečurke i tanka, suva trava dovoljna tek da prehrani pregršt šugavih ovaca.

Močvarljani, koji su uzgajali ovce, nisu bili punački i odeveni u elegantnu i raskošnu nošnju kao građani Bačvana, Pršutgrada, Sirčeva ili Kroasanovca. Bili su suvonjavi i odrpani. Njihove neuhranjene ovce nikad im nisu donosile mnogo novca, ni u Izobiljskoj

ni u inostranstvu, pa su malobrojni Močvarljani ma kad okusili čari izobiljskih vina, sireva, mesa i peciva. Najčešće jelo u Močvarištu beše masna ovčija čorba, koja se pravila od ovaca što behu isuviše stare da bi ih prodali.

Ostali žitelji Izobiljske Močvarljane su smatrali čudacima – natmurenim, prljavim i prgavim. Imali su grube glasove koje su ostali Izobiljani imitirali, čineći da zvuče kao promukle matore ovce. Zbijali su šale na račun njihovih manira i prostodušnosti. Što se ostatka Izobiljske ticalo, jedino upečatljivo što je Močvarište ikada iznedrilo beše legenda o Ikabogu.

Mapa Izobiljske

Tatjana, 7 godina, Ljubovija

DRUGO POGLAVLJE

Ikabog

Legendu o Ikabogu Močvarljani su prenosili s kolena na koleno, te je prepričavanjem stigla sve do Kroasanovca. Danas su je već svi znali. Naravno, kao i sve druge legende, malčice se menjala u zavisnosti od toga ko je priča. Međutim, sve priče su se slagale u tome da na severnom vrhu zemlje živi čudovište, u širokom predelu mračne i često maglovite močvare koja beše isuviše opasna da bi ljudi u nju zalazili. Pričalo se kako to čudovište jede decu i ovce. Ponekad bi odnelo čak i odrasle muškarce i žene koji bi noću zalutali i previše se približili močvari.

Ikabogov izgled i navike menjali su se zavisno od toga ko ga je opisivao. Neki bi ga predstavili zmijolikog, drugi nalik na zmaja ili vuka. Jedni kažu da je rikao, drugi da je siktao, a treći pak vele da je lebdeo nečujno kao i magla što bi se bez upozorenja spustila povrh močvare.

Ikabog je, kažu, imao neverovatne moći. Umeo je da imitira ljudski glas kako bi namamio putnike namernike u svoje kandže. Ukoliko biste pokušali da ga ubijete, on bi se kao čarolijom zaceлио, ili bi se razdvojio na dva Ikaboga; umeo je da leti, bljuje vatru, štrca otrov – Ikabogove moći behu neograničene koliko i mašta samog pripovedača.

„Pazite da ne izlazite iz bašte dok sam ja na poslu“, širom kraljevstva bi roditelji govorili svojoj deci, „inače će vas Ikabog uhvatiti i cele pojesti!“ A širom zemlje dečaci i devojčice su se igrali borbe

protiv Ikaboga, pokušavali da jedni druge uplaše pričama o Ikabogu, pa čak bi i, ako bi te priče postale isuviše ubedljive, imali noćne more o Ikabogu.

Takav dečak beše i Bert Bekrija. Kada je porodica po imenu Daščić jedne noći svratila na večeru, gospodin Daščić je sve prisutne zabavljao, kako je tvrdio, najnovijim vestima o Ikabogu. Te noći se petogodišnji Bert, jecajući od straha, probudio iz sna u kojem ga je čudovište svojim ogromnim, blistavim belim očima posmatralo kroz maglu u močvari u koju je polako tonuo.

„De-de“, prošapta njegova majka, koja je na vrhovima prstiju sa svećom ušla u njegovu sobu pa ga je sad ljuljala u krilu. „Berti, Ikabog ne postoji. To je samo blesava priča.“

„A-ali gos'n Daščić je rekao da su nestale neke ovce!“, grcao je Bert.

„I jesu“, reče gospođa Bekrija, „ali ne zato što ih je odnelo neko čudovište. Ovce su glupa stvorenja. Umeju tako da odlutaju i izgube se u močvari.“

„A-ali gos'n Daščić je rekao da i lj-ljudi nestaju!“

„Samo ljudi koji su dovoljno budalasti da noću zalutaju u močvaru“, reče gospođa Bekrija. „A sad se smiri, Berti, nema nikakvog čudovišta.“

„Ali gos'n Daščić je rekao kako su ljudi č-čuli glasove ispod prozora, a izjutra su im nestale kokoške!“

Gospođa Bekrija nije mogla da se suzdrži, već se naglas nasmejala.

„Ti glasovi koje su čuli bili su najobičniji lopovi, Berti. Gore, u Močvarištu, ljudi stalno krađu jedni od drugih. Lakše je okriviti Ikaboga negoli priznati da te komšija potkrada!“

„Krađu?“, prenerazi se Berti, pa se pridiže u majčinom krilu i ozbiljno podiže pogled ka njoj. „Ali krasti je nevaljalo, zar ne, mamice?“

„I te kako je nevaljalo“, uzvratu mu gospođa Bekrija, a zatim pridiže Berta, nežno ga položi u njegov topli krevetac, pa ga ušuška. „Srećom, mi ne živimo blizu tih kriminalnih Močvarljana.“

Ona uze svoju sveću pa na vrhovima prstiju pođe ka vratima spavaće sobe.

„Lepo spavaj“, prošapta ona na vratima. Inače bi dodala: „I Ikaboga od sebe ganjaj“, što su roditelji širom Izobiljske govorili svojoj deci pred spavanje, ali, umesto toga, rekla je samo: „I još lepše sanjaj.“

Bert je ponovo zaspao i više nije viđao čudovišta u svojim snovima.

Igrom slučaja, gospodin Daščić i gospođa Bekrija behu veliki prijatelji. Išli su u isto odeljenje u školi, te su se ceo život poznavali. Gospodinu Daščiću je bilo krivo kad je čuo da je Bertu izazvao košmare. A pošto je bio najbolji drvodelja u celom Kroasanovcu, odlučio je da dečaćiću izrezbari Ikaboga. Imao je široka, nasmejana usta prepuna zuba i velika stopala s kandžama, te je istog časa postao Bertova omiljena igračka.

Da je Bert čuo, ili da su čuli njegovi roditelji, pa i njihovi susedi Daščići, da je bilo ko u celom kraljevstvu čuo kakve će nezamislive nevolje zahvatiti Izobiljsku, i to sve zbog legende o Ikabogu, nasmejao bi se. Ta živeli su u najsrećnijem kraljevstvu na celom svetu. Kako bi Ikabog uopšte mogao da im naudi?

Smrt jedne švalje

Porodice Bekrija i Daščić živele su u naselju zvanom Grad unutar grada. To je bio deo Kroasanovca u kojem su se nalazile kuće svih ljudi koji su radili za kralja Freda. Baštovani, kuvari, krojači, paževi, švalje, kamenoresci, konjušari, drvodelje, pešadinci i sluškinje: svi su oni naseljavali uredno poređane kolibice tik izvan dvorskog imanja.

Grad unutar grada je od ostatka Kroasanovca odvajao visok beo zid, a dveri na tom zidu tokom dana bi bile otvorene kako bi njegovi stanovnici mogli da obilaze prijatelje i rodbinu u drugim krajevima Kroasanovca i da idu do tržnice. No noću bi izdržljive dveri bile zatvorene, a svi u Gradu unutar grada spavali su, baš kao i kralj, pod zaštitom Kraljevske garde.

Major Bekrija bio je vojskovođa Kraljevske garde. Beše to zgodan i veseo čovek koji je jahao čeličnosivog konja i pratio kralja Freda, lorda Pišljivboba i lorda Gmazonju kad bi išli u lov, što se obično dešavalo pet puta nedeljno. Kralju se dopadao major Bekrija, baš kao i Bertova majka, pošto je Berta Bekrija bila kraljeva lična poslastičarka, što beše velika čast u gradu punom pekara svetskog glasa. Pošto je Berta imala naviku da kući donosi raskošne kolače koji nisu isпали baš savršeno, Bert beše punačak dečaćić, a druga deca su ga, sa žaljenjem moram reći, ponekad zvala „Bucko Margarinac“ ne bi li ga rasplakala.

Bertova najbolja drugarica beše Dejzi Daščić. Njih dvoje su se rodili sa svega nekoliko dana razlike, te su se ponašali pre kao brat

i sestra no kao drugovi s igrališta. Dejzi je Berta branila od siledžija. Bila je mršava, ali brza i više no spremna da se potuče sa svakim ko bi Berta nazvao „Bucko Margarinac“.

Dejzin otac, Den Daščić, bio je kraljev drvodelja koji je popravljao i menjao točkove i osovine na njegovim kočijama. Pošto je gospodin Daščić bio toliko vešt drvorezbar, pride je pravio i dvorski nameštaj.

Dejzina majka, Dora Daščić, bila je glavna dvorska švalja – takođe visokocenjen položaj, pošto je kralj Fred voleo odeću te je upošljavao ceo tim krojača koji bi mu svakog meseca šili nove kostime.

Upravo je ta kraljeva velika ljubav prema raskošnim nošnjama dovela do gadnog incidenta koji će udžbenici istorije u Izobiljskoj kasnije zabeležiti kao početak svih nevolja što će snaći tu srećnu malu kraljevinu. U trenutku kad se to dogodilo, za to je znalo samo nekoliko žitelja Grada unutar grada, iako je za neke od njih to bila strahovita tragedija.

Dogodilo se sledeće...

Kralj Pluritanije je došao u državnu posetu Fredu (možda se i dalje nadajući kako će uspeti da trampi jednu od svojih kćeri za doživotne zalihe Rajskih nada), a Fred je odlučio kako za tu prigodu mora da ima novu-novcatu odeću: zagasitoljubičastu, prekrivenu srebrnom čipkom, s dugmićima od ametista i rukavima obrubljenim sivim krznom.

E sad, kralj Fred je čuo nešto o tome kako glavnoj švalji baš i nije najbolje, ali nije obraćao previše pažnje na to. Samo je u Dejzinu majku imao dovoljno poverenja da će propisno prišiti srebrnu čipku, pa je naredio da taj posao ne sme otići nikom drugom. To je dovelo do toga da je Dejzina majka tri noći probdela, žureći da završi ljubičasto odelo na vreme za posetu kralja Pluritanije, te ju je četvrtog dana u zoru njen pomoćnik zatekao na podu, mrtvu, kako steže u šaci poslednje dugme od ametista.

Kraljev vrhovni savetnik došao je da mu prenese tu vest dok je Fred još doručkovao. Vrhovni savetnik beše mudri starac zvani Ribokost, kome se srebrnasta brada protezala maltene do kolena. Nakon što je objasnio da je glavna švalja umrla, on reče:

„Ali siguran sam da će neka od drugih dama biti kadra da prišije to poslednje dugme Vašem veličanstvu.“

Kralju se nije svidelo kako ga je Ribokost pritom pogledao. Od tog pogleda nešto počeo da mu se migolji duboko u stomaku.

Dok su mu dvorjani, kasnije tog jutra, pomagali da obuče svoje novo ljubičasto odelo, Fred je pokušao da ublaži grižu savesti tako što je o tome porazgovarao s lordovima Pišljivbobom i Gmazonjom.

„Hoću reći, da sam znao da je ozbiljno bolesna“, stenjao je Fred, dok su ga sluge uvlačile u tesne satenske pantalone, „naravno da bih dozvolio da neko drugi sašije odelo.“

„Baš ljubazno od vas, Vaše veličanstvo“, reče Pišljivbob, odmeravajući svoj žučkasti ten u ogledalu iznad kamina. „Na ovom svetu nije se rodio vladar plemenitiji od vas.“

„Ukoliko toj ženi nije bilo dobro, trebalo je to da prijavi“, zahropta Gmazonja iz tapacirane fotelje pokraj prozora. „Ako nije bila u stanju da radi, trebalo je tako da kaže. Kad malo bolje razmislite, time je izdala kralja. Ili makar vaše odelo.“

„Gmazonja je u pravu“, reče Pišljivbob, okrenuvši se od ogledala. „Niko se prema svojim slugama ne ophodi bolje od vas, gospodaru.“

„Pa *stvarno* se dobro ophodim prema njima, zar ne?“, nervozno će kralj Fred, pa uvuče stomak dok su mu dvorjani zakopčavali dugmiće od ametista. „Uostalom, momci, danas prokleta moram da izgledam bolje no ikad, je li? Znaite već koliko je kralj Pluritanije uvek skockan!“

„Osramotili biste naš narod ukoliko biste bili obučeni manje raskošno od kralja Pluritanije“, reče Pišljivbob.

„Odagnajte taj nesrećni događaj iz misli, gospodaru“, dobaci Gmazonja. „Ne dozvolimo da nam jedna izdajnička švalja pokvari ovako lep i sunčan dan.“

Ipak, uprkos savetu dvojice lordova, kralj Fred nije bio sasvim spokojan. Možda je to umišljao, ali učinilo mu se kako ledi Eslanda tog dana deluje naročito ozbiljno. Osmesi njegovih slugu činili su mu se hladnijim, a nakloni njegovih sluškinja behu manje dublji no inače. Te večeri, tokom dvorske gozbe s kraljem Pluritanije, Fredu su misli uporno lutale do švalje, mrtve na podu, kako u šaci steže poslednje dugme od ametista.

Pre no što je Fred te noći otišao u postelju, Ribokost mu pokuca na vrata spavaće sobe. Duboko mu se naklonivši, vrhovni savetnik upita kralja namerava li da pošalje cveće na sahranu gđe Daščić.

„O... pa da!“ preneraženo će Fred. „Da, pošalji veliki venac na kojem, znaš već, piše koliko mi je žao i sve to. Možeš to da ugovoriš, zar ne, Ribokosti?“

„Svakako, gospodaru“, reče njegov vrhovni savetnik. „A, ako smem da pitam, nameravate li uopšte da obidete švaljinu porodicu? Oni vam, znate, žive nedaleko od dvorskih dveri.“

„Da ih obidem?“ zabrinuto će kralj. „A, ne, Ribokosti, mislim da mi ne bi prijalo da... hoću reći, siguran sam da ne očekuju to od mene.“

Ribokost i kralj su se nekoliko sekundi gledali, a zatim se vrhovni savetnik nakloni i napusti odaje.

E sad, pošto beše navikao da mu svi govore koliko je sjajan tip, kralju Fredu se nimalo nije sviđalo što je vrhovni savetnik izašao namršten. Te sad, umesto stida, poče da oseća ljutnju.

„Jeste, vala, grehota“, obrati se on svom odrazu, okrenuvši se ka ogledalu pomoću kojeg je češljao brke pre spavanja, „ali ja sam ipak kralj, a ona je bila tek švalja. Da sam *ja* umro, ne bih očekivao da *ona*...“

Ali utom se seti kako bi, da je on umro, i te kako očekivao da svi u celoj Izobiljskoj ostave sve drugo što su radili, obuku se u crninu i plaču celih nedelju dana, baš kao što su učinili i za njegovog oca, Ričarda Revnosnog.

„No, bilo kako bilo“, nestrpljivo će on svom odrazu, „život ide dalje.“

A zatim navuče svoju svilenu noćnu kapu, uđe u svoj krevet s baldahinom, ugasi sveću i pade u san.

